

[Kaj Andresen.]

eller ikke-færdiggjorte anlægsarbejder. Selv om disse udskydelser vil komme igen, må det opstillede skøn ud fra en statsfinansiell betragtning siges at være gunstigere end forventet.

Jeg skal i øvrigt ikke gøre bemærkninger om de begrænsede forbehold, der er taget for visse sager, men anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Damsgaard: Som det fremgår af den betænkning, finansudvalget har afgivet over tillægsbevillingsforslaget, har venstre afstået fra at stille ændringsforslag om en række bevillingsforslag, som vi tidligere har stemt imod og derved markeret vor stilling til. I betænkningen er nævnt eksempler herpå.

Om tillægsbevillingslovforslagets særlige form i år vil jeg gerne sige, at venstre ikke ved at tiltræde tillægsbevillingsforslaget, sådan som det er affattet, har forpligtet sig til at godkende de overskridelser, som den højtærede finansminister har bebudet over for finansudvalget, men som ministeren ikke har fremlagt i udvalget. Det vil med andre ord sige, at finansministeren i år har undladt i finansudvalget at stille de sædvanlige 600-700 ændringsforslag til forskellige af finanslovens konti. Det drejer sig vel skønmæssigt i år om et beløb på ca. 37 mill. kr. Ministeren siger herom i sin fremsættelsestale:

„Konsekvensen af denne beslutning“ — altså af, at overskridelserne ikke tages med på tillægsbevillingsloven — „er, at der på statsregnskabet for 1963-64 kan forventes et noget større antal overskridelser af bevilgede beløb, end det normalt er tilfældet, og for disse overskridelser må der aflægges regnskabsmæssige forklaringer til statsrevisorerne.“

Ministeren følger til:

„Jeg er overbevist om, at det forholdsvis store antal regnskabsmæssige forklaringer, der kan forventes i år, vil være et engangsfænomen.“

Det er jo muligt og da også ønskeligt, at det bliver det. Den bedre budgetlægning, ministeren tilsigter, er venstre endog meget ivrig for, og det har vel også noget at gøre med den rammebevillingsordning, som vi har fået forelagt i finansudvalget, og som

vi snart skal tage stilling til. Venstre vil imidlertid ikke, selv om det er et engangsfænomen, i finansudvalget tage ansvaret for 600-700 overskridelser på forskellige konti til et beløb på omkring 37 mill. kr., når vi ikke aner, hvad overskridelserne dækker over. Jeg erindrer om, at vi i de senere år har haft artige ting inden for området offentlige bevillinger, og ingen kan vide, hvad der gemmer sig inden for de mange overskridelser her, som ministeren ikke får bevilget ved tillægsbevillingslovforslagets vedtagelse.

Venstre vil ikke være med til at svække folketingets bevillingsret. Grundlovens § 46 siger klart, at ingen offentlig udgift kan afholdes uden forudgående bevilling. Det forekommer mig, at denne gode bestemmelse allerede er mere svækket, end det er tilladeligt; vi har løbende sager, der underbygger min opfattelse.

Jeg vil endelig gerne tage en enkelt sag frem, som vi i finansudvalget har haft samråd med den højtærede undervisningsminister om. Det drejer sig om den under § 27.2.20.08. foreslåede bevilling på 3,5 mill. kr. til anlægsarbejder ved atomenergikommissionens forsøgsanlæg på Risø. Denne bevilling betegner færdiggørelsen af det såkaldte hot-cell-anlæg, der sammen med visse andre arbejder i 1960 blev anslået til at ville koste ca. 15 mill. kr. Nu står vi ved dette arbejdes afslutning, og så viser det sig, at udgifterne er steget til 24 mill. kr., uden at der tilsyneladende kan rettes nogen virkelig kritik mod nogen for den meget store merudgift.

Af den redegørelse, vi har fået, fremgår det, at det især er sikkerhedsmæssige hensyn, der har ført til overskridelsen, og det må vi vel acceptere, men man står tilbage med den følelse af usikkerhed over for såvel dette specielle projekt som Risøprojektet som helhed.

Kendsgerningen er jo, at finansudvalgets medlemmer ikke har nogen mulighed for at vurdere, hverken om vi har råd til at ofre så meget på denne enkelte opgave, eller om de penge, der her bliver anvendt, giver et resultat, der kan betragtes som rimeligt, når det ses i relation til resultaterne af andre former for forskning. Vi må i virkeligheden stole på den sagkundskab, der står til rådighed på dette område, og derfor bliver vi i hvert fald inden for venstre meget